

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **I. T.,** zastoupeného Mgr. Lenkou Lobovskou, advokátkou se sídlem Kopeckého sady 15, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2002, č. j. OAM-6743/VL-14-P08-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2004, č. j. 15 Az 511/2003-24,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2004, č. j. 15 Az 511/2003-24, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2002, č. j. OAM-6743/VL-14-P08-2001, nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u krajského soudu; obecně tvrdil, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci a vydal rozhodnutí, které považuje vzhledem k zákonným důvodům pro udělení azylu, za nesprávné, proto jej navrhl zrušit. Uvedl současně, že odůvodnění své žaloby dodatečně doplní. V podání ze dne 13. 3. 2003 (Krajskému soudu doručeném dne 17. 3. 2003). označeném jako „doplnění žaloby“ uvedl desetiřádkový ručně azbukou psaný text v ruském jazyce.

Krajský soud žalobu rozsudkem zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že přezkoumal rozhodnutí žalovaného v rozsahu námitek v žalobě uvedených. Pokud žalobce v návrhu na zahájení řízení o azylu uvedl k důvodům žádosti o udělení azylu, že ve své vlasti nevidí budoucnost, ukradli mu auto, obrátil se na policii, ale ta mu rovněž nepomohla a jeho bezprostředním důvodem k odchodu z vlasti bylo to, že tam již neviděl žádné perspektivy, žalobce nesplnil ani výchozí podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona azylu. Nejsou rovněž splněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu, žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl, správní orgán se relevantně zabýval i posouzením situace žalobce ve smyslu § 14 zákona o azylu a rozhodl dle vlastního správního uvážení, které nepřísluší soudu přezkoumávat.

Rozsudek krajského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl kasační stížností; tvrdil, že podmínky, tak je uvádí § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu naplnil. Připustil, že podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 13 jsou stanoveny taxativně, avšak jistě splnil podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, své důvody pro udělení azylu podle tohoto ustanovení tvrdil již v žádosti a rovněž tak v žalobě. Od samého počátku totiž uváděl, že je osobou, která ztratila víru v zemi, ve které žil a pracoval. Svoji novou budoucnost hledá v České republice, zde chce pracovat a založit rodinu. Na Ukrajině již nemá žádné příbuzné, zatímco v České republice si již vytvořil zázemí. Jeho vzdělání (konstruktér automobilů) mu umožní v České republice pracovní uplatnění. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V závěru požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný důvodnost námitek uvedených žalobcem v kasační stížnosti popřel.

V řízení o kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení před soudem trpělo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s].

Jak bylo zjištěno ze soudního spisu, žalobce podal žalobu, v níž uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, neboť žalovaný na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci. V bodě IV. žaloby pak poznamenal, že odůvodnění žaloby doplní dodatečně. Tak se i stalo; žalobce ve lhůtě pro podání žaloby (napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno 3. 3. 2003, žaloba byla doplněna dne 17. 3. 2003 podáním krajskému soudu) soudu doručil písemnost nazvanou „doplnění žaloby“, která obsahovala desetiřádkový ruský text ručně psaný azbukou. Obsah tohoto textu v českém jazyce není součástí soudního spisu. Z odůvodnění napadeného rozsudku rovněž není zřejmé, zda se soud námitkami zde uvedenými vůbec zabýval a v jakém rozsahu, neboť skutečnost týkající se doplnění žaloby není v odůvodnění rozsudku ani zmíněna.

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. je však povinností soudu přezkoumat napadené výroky rozhodnutí v mezích všech uplatněných žalobních bodů. Jestliže si však soud nevyjasnil obsah

rusky psaných žalobních bodů, uvedených v doplnění žaloby a v odůvodnění svého rozhodnutí je nezmínil, pak takový postup odporuje zásadám spravedlivého procesu. (viz např. Nález Ústavního soudu ze dne 7. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 40/03).

Protože Nejvyšší správní soud rozhodl již o věci samé, nerozhodoval samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud proto zrušil shora uvedený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. srpna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu